

In z namo ti, otožna moja lira,
zvestó opevajoča kras sveta,
ljubezen, izgnanstvo in slovo od žene —
boš našla tam spet zvoke izgubljene?

In tam, kjer mirta bdi nad prahom v urni,
bom videl spet skoz temen gozd jasno
te sklade skal in blesk morjá lazurni
in brezoblačno ko radost nebo?
Utihne li življenja val mi burni?
Bo uzrlo čar minulih let oko?
Kdaj spet srce k tem sencam pripelja me
spočit v naročje lene se omame?

Sl. 20. Puškin na Krimu
ob razvalinah bahčisarajskega vodnjaka.
(Puškinova lastna risba iz časa krimskega potovanja)